

Mill. Kr. til 250,3 Mill. Kr., og saaledes er det paa forskellige Omraader. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det i Enkeltheder.

Men vi skulle altsaa til at se, hvorledes de 25½ Mill. Kr.s Tab egentlig er kommet til Stede, Resten er ovre i Statusforøgelse. Jeg beder Dem da lægge Mærke til, at det reelle Tab, om jeg saa maa sige, i indeværende Aar falder i to hinanden diame-tralt modsatte Dele. Der er en Mindreindtægt paa den ene Side og en Merudgift paa den anden. Mindreindtægten for Staten falder saa at sige alt sammen paa de indirekte Afgifter, paa Toldafgifterne, indenlandsk Sukker og Øl, 12,3 Mill. Det er ikke Penge, som Staten har siddet og spist op, det er Penge, som vi overhovedet ikke have faaet ind udefra; Statsborgerne sidde med dem i deres Lommer, for saa vidt de ikke have brugt dem paa anden Maade, som ikke direkte vedrører os. Naar Statens Status er gaaet 25 Mill. tilbage, ligger Halvdelen deraf i, at Indtægterne ere svigtede, som man kalder det. Det er kedeligt for Statskassen, men det er netop en Ting, som man paa den anden Side maa betragte som et Gode, thi det viser, at Folk have set, at det var haarde Tider, og at de maatte tage Reb i Sejlene. De spare paa Indførselen. Det kan være ubehageligt for mange, men for Staten er det den eneste Vej, havde jeg nær sagt, i alt Fald er det en meget vigtig Vej, det, at man i Befolkningen i de daarlige Tider tager Reb i Sejlene, saaledes at man indskrænker sig. Det, at der er sparet i Toldafgifterne, er naturligvis kedeligt for Statskassen, men det kan ikke lægges den til Last, thi Borgerne have beholdt Pengene. Staten har altsaa ikke faaet fat i disse ca. 12½ Million. Men der er jo en Del Underskud endnu. Vi have faaet forøgede Udgifter, som man, da Budgettet blev lagt, ikke var i Stand til at beregne. Husk paa, hvad i alt Fald de ældre vide — jeg ved ikke, om de yngre vide det —, at fra det Tidspunkt, hvor et Budget bliver lagt, og til det Tidspunkt, da Statsregnskabet forelægges os, er der ca. 2½ Aar. Grundlaget for dette Statsregnskab er altsaa kommet til Verden i Sommeren 1908. Da vare vi ganske vist begyndte at komme ind i en streng Periode, men ingen tør her staa op og sige, at han den Gang var i Stand til at bedømme, hvor den økonomiske Krise bar hen. Nu 2½ Aar efter kan man sagtens komme og sige, at hvis vi havde vidst i Sommeren 1908, hvad vi vide i Vinteren 1910—11, havde vi ikke lagt et Budget, som vi lagde det den Gang. Med andre Ord, den Vending, der skal og maa til i

Statens Husholdning, kan ikke komme i en Haandevending, thi det, vi bestemme i Dag paa Finansloven, kommer først om 2 Aar paa Statsregnskabet. Det Budget, for hvilket der nu foreligger Regnskab, stammer, om ikke just fra en Højkonjunktur, saa fra den allernærmeste Tid derefter, hvor man vel havde set et Bankkrak i Februar, men hvor dog ingen kunde vide, at det vilde gaa saa haardt til, som det gik. Derfor fik vi stigende Udgifter, som ingen var i Stand til at se paa det Tidspunkt, da Budgettet blev lagt. Jeg skal her blot nævne de 2 Mill. til Den sjællandske Bondestands Sparekasse og de 6 Mill. til Afviklingskassen. Det er straks 8 Mill. af de resterende 12—13 Mill. paa bare 2 Poster, som ikke et Menneske i denne Sal har Mod til at staa op og sige at han kunde forudse, da Budgettet blev lagt.

Vi høre jo saa meget om Militærudgifternes Stigen, de spille paa det foreliggende Statsregnskab en Rolle af 3,4 Millioner, og ved Siden af de 51 Millioner er det ikke meget værd. Men jeg maatte dog maaske i den Anledning citere en Udtalelse, som jeg fandt i det københavnske Blad, jeg før sigtede til, den 15. Oktober. Jeg maa maaske med den ærede Formands Tilladelse oplæse det. Jeg synes, at den fortjener at staa for Efterverdenen, og det vil den sikkert gøre bedre i Rigsdagstidenden end i det paagældende Blad. Det hedder der: „Vort Fædreland har lige gennemført nye Rustningslove, hvorved Folket er blevet saa tynget“ — læg Mærke til hvert eneste Ord, for det er i den Grad betegnende — „nye Rustningslove, hvorved Folket er blevet saa tynget, at den nu forelagte Finanslov“ — det er galt, det er Statsregnskabet — „viser et Underskud paa 51 Millioner, der skulle indvindes ved nye Skatter paa Livsfornödenheder“. Sjældent har jeg set en saadan Sum af finanspolitisk Uvederhæftighed samlet paa 6 Linier. (*Afbrudelse*: Hvad var det for et Blad?). „Social-Demokraten“.

Lad mig til Slutning gøre en enkelt Bemærkning om et Punkt, der har været fremme Gang efter Gang i de sidste Dage, nemlig Stillingen overfor den indirekte Beskatning. Der hæver sig jo adskillige Røster ovre fra den anden Side af Salen om, at nu maa vi indrømme — det er i alt Fald Mening, selv om det ikke siges, — at Toldloven af 1908 var et Fejlgreb, der har svigtet med saa store Beløb, at det svier til os paa Statsregnskabet. Jeg ved ikke alt det onde, der fra den Side bliver sagt om Toldloven af 1908. Men Resultatet med al denne Tale er i alt Fald det,